

սիրելի իմ ցեղը՝ իբր մարդկութեան մտաւոր ազգը օր մը կարող պիտի դառնայ Երեւանը
ուժերէն մին, խրախուսե՛նք այդ մտաւոր ուժն
աճեցնելու նուիրուած ունէ ճիշդ որ մեր մէջ կը
յայտնուի. և անցեալին մէջ նարեկացին ու
մեր միջնադարեան բանաստեղծներն ու Անիի և
Աղթամարի ճարտարապետներն արտադրող
կուլթեան:

ԱՐՇԱԿ ԶՊԱՆԵԱՆ

ՊԵԹՅՈՎԸՆԻ ՍՈՆԱԹԻՆ ՎՐԱՅ

Ա. - ՀՐԱԺԵՇՏ

Մընաք բարո՛վ ... Բայց դեռ ո՛չ ...: Պիտի բսեմ քիչ յետոյ
Մընաք բարո՛վ ու միջոցն անհագնամե՛ծ հաստատուի,
Բացուի՛ պիտի մեր միջեւ, ու բսկբսի պիտի, օ՛հ,
Նոր ժամանակ մը հոսիլ ամայութեան, կորուստի ...:

Մընաք բարո՛վ: Կը կանգնի բառը ելերքն անհունին,
Հսկայ բլրի՛չ, ու կ'իյնա՛ն աշտարակներ, պալատներ.
Կ'իյնա՛յ պարտէզ մը կախեալ ու կամուրջներ կը փրկի՛ն,
Ու սեւ փոշի մը յանկարծ կ'ընէ ամէ՛ն ինչ բստուեր ...:

Կը դառնա՛մ ետ անգամ մ'ալ՝ հրեղով ետ ապագան,
Տըւած՝ կունակըս անոր, ու անյեղալի՛ն կուրծքըս բաց...
Անցեալն ամբողջ՝ հոգի՛իս մէջ կը լեցուի, փրսորա՛ծ...:

Մընաք բարո՛վ ...: Շրթունքէս բառը փրկեալ, վերջնական.
Ու ներկայէն ես փրկա՛յ ու կը վազեմ խելայեղ,
Մինչ կը վազէ ինձմէ շուտ ձակատագիրըս այնտեղ ...:

Բ. - ԲԱՑԱԿԱՅՈՒԹԻՒՆ

Անապատին վրայ գիշեր: Կ'ըլլայ գիշերն առաւօտ,
Կրկնեքեւոյ՛ն մը յաճախ կը կախուի հոն օղին մէջ.
Յետոյ յանկարծ կ'անհետի...: Ու իրիկունը մսկոտ
Կ'իջնէ նորէն. մինչ կ'այրի՛ն վերը աստղերը անշէջ ...:

Բայց անապատ, անապա՛տ...: Երբեմն լոյս մը չնչին
Աւազէն դուրս կը ցցուի, երբեմն լոյս մը նիհար
Ջեռքերու վրայ կը ցայս է, ու կը նայի՛մ հրձուանքին,
Պլպլլացող սրտիս մէջ, որ կը մարի յամբարար ...:

Հոր մըն է օրը մընին՝ երբ յիշատակը առջիս
Եղերափայլ կը կանգնի իր Թեւերով խաչանել
Ու զիս պակաս կը Թաղէ իր ճանրութեանը ներքեւ:

Ես իր գրկին մէջ շնչատ՝ ան կը շոյէ, կ'օրբէ գիւ ...
Ու անապատը նորէն զիս կը տեսնէ իր վերայ՝
Իբրեւ բստուեր մ'որ անվերջ կը կարճնայ, կ'երկնայ...:

Գ. - ՎԵՐԱԴԱՐՁ

Ո՛հ զանգակներ, զանգակներ, ու ծաղիկներ, ծաղիկներ... :
 երկինք կապոյտ է այնքան, երկինք այնքան է թեթեւ՝
 Որ զայն գրկած կը տանիմ, մինչ ձա՛մբան ալ գետնէն վեր
 կարծես ելած՝ կը բռնէ զիս աշխարհի ի վերեւ... :

Ո՞վ կ'սպասէ ինձ այստեղ. բայց ամէն ինչ, ամէն ինչ,
 եւ է՛ն առաջ ալիքներն այն ծովեզրի հոսանքին,
 եւ է՛ն առաջ բլուրին վերեւ բացուող այգը ջինջ,
 եւ է՛ն առաջ մեր տան դէմ ծաղկող ճերմակ նըշենին:

Յետոյ, գիտէ՞ք, առաջին գարնանային փոսուռան՝
 Երբեք հազիւ թէ կոխած՝ յասմիկներու պատին վրայ,
 Յետոյ զեփիւռը համեղ եւ խնկահո՛տ լուսընկան... :

Ու թէեւ մէն մի բայլիս գիւղը տակաւ կը նեղնայ,
 Բայց չափ չունի, չունի՞ սիրտս, ու կը զարնէ սիրտըս ծափ,
 Վարար գետի մը վըրայ սիրտըս կ'երթայ ափէ ափ... :

ՎԱՀԱՆ ԹԵՔԵՆԱՆ

ՔԱՐԸ

Հասկացե՛ց՝ որ Հայաստանը քար է...

Խ. Հայաս. վարչապետի նախից:

Արթիկի տուփը... Արթիկի տուփը...

Արթիկի տուփը...

Թերերից:

1.

Անցեալ գիշեր Ագրիականը անընդ-
 Նառ գտաց:

Ծովից քիչ հեռու գտնուող բնակա-
 րանիս շուրջը, անօրէն եւ բարկացած գա-
 զանների նման, ալիքների ձայներ էին ման
 գալիս: Տանիքի վրայ կենդանաբանական
 պարտէզ էր զետեղւել: Բուք էր եւ բո-
 րան, ինչպէս ամայի լեռների կատարին, եւ
 մանաւանդ, Սիրերեան ցարտ էր:

Առաւօտը մեզ այցելեց վարդապե-
 տած աչքերով: Պատահանների վրայ սա-
 ույցը բխրեցէ ծաղիկներ էր քանդակել:

Բեւեռը գաղաղով ներս էր մտել եւ սն-
 ետիների մէջ անհանգիստ ման էր գալիս:

Խեղճ այս տուները, որ իբր թէ կա-
 սուցւած են մեզ պատաստելու համար
 մշտնջենական արեւի տեւորդ շապու-
 թեան տակ՝ տաք ջուր տեսնող աժան բա-
 ժանների նման ճաթել էին: Դռները աղեր-
 սելով հառաչում էին, պոյթած խոզովակ-
 ներից ջուր էր թափւում, վառարանները
 չէին գործում ու մ'զլտած պատերը պա-
 ռաւ կանանց նման անձայն հեկեկում էին:

Դրսում ձիւն էր:

Ձիւն: Ոչ ջրախառն եւ լարտուն այն